

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 8Co/828/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1212224974
Dátum vydania rozhodnutia: 14. 06. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jana Vičková
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2016:1212224974.7

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Vičkovej a členov senátu JUDr. Ondreja Krajča a JUDr. Moniky Holickej v právnej veci navrhovateľa: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom Pribinova ul. č. 25, Bratislava, zastúpeného advokátskou kanceláriou Fridrich Paľko, s.r.o., so sídlom Grösslingova ul. č. 4, Bratislava, proti odporcovi: Slovenská republika - Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom Župné námestie č. 13, Bratislava, o náhradu škody a nemajetkovej ujmy, na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Bratislava II, zo dňa 03. októbra 2014, č.k. 15C/191/2012-260, jednohlasne takto

r o z h o d o l :

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa p o t v r d z u j e .

Odporcovi náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom zamietol súd prvého stupňa návrh; ktorým sa navrhovateľ domáhal zaplatenia náhrady škody vo výške 125 eur a nemajetkovej ujmy vo výške 330 eur podľa zák. č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci; súčasne zamietol návrh navrhovateľa na prerušenie konania; a odporcovi náhradu trov konania nepriznal. Vychádzal zo zistenia, že v exekučnej veci oprávneného (žalobcu), proti povinnému Y. W., vedenej pod sp.zn. 57Er 568/2011, vydal súd dňa 28.7.2011, na základe žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie doručenej súdu dňa 23.3.2011, poverenie na vykonanie exekúcie a uznesením zo dňa 28.7.2011 exekučné konanie v časti zmenkového úroku zastavil. Z uvedených skutkových okolností vyvodil, že súd pri rozhodovaní o vydaní poverenia na vykonanie exekúcie iba čiastočne nedodržel zákonnú 15-dňovú lehotu a exekútora poveril vykonaním exekúcie po 125 dňoch od doručenia žiadosti a zároveň exekučné konanie v časti zmenkového úroku zastavil. Konštatoval, že z ust. § 44 ods. 2 Exekučného poriadku vyplýva, že 15-dňová lehota platí iba v prípade, že súd nezistí rozpor exekučného titulu so zákonom. V danom prípade súd zistil čiastočný rozpor exekučného titulu so zákonom, a to v časti zmenkového úroku. Na rozhodnutie o zastavení exekučného konania v časti zmenkového úroku zákon žiadnu lehotu nestanovuje. Zákon tiež nerieši, v akej lehote má súd rozhodnúť v prípade, že zistí čiastočný rozpor exekučného titulu so zákonom. Uviedol, že bol splnený prvý predpoklad zodpovednosti štátu za škodu, keď došlo k nesprávnemu úradnému postupu tunajšieho súdu, ktorý do 15 dní od podania žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie nepoveril súdneho exekútora vykonaním exekúcie, za predpokladu, že ust. § 44 ods. 2 Exekučného poriadku je potrebné vykladať tak, že aj v prípade, že súd zistí čiastočný rozpor exekučného titulu so zákonom, má aj tak vydať poverenie v časti, ktorá neodporuje zákonu v 15-dňovej lehote. Podľa § 44 ods. 2 Exekučného poriadku, účinného v čase podania žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, bol súd povinný poveriť súdneho exekútora vykonaním exekúcie do 15 dní bez ohľadu na druh exekučného titulu. Takto ustálený skutkový stav veci posúdil po právnej stránke podľa § 4 ods. 1 písm. a/ bod 1., § 9 ods. 1, 2, § 17 ods. 1, 2, 3, § 19 ods. 1, 2, 3, §

27 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a § 41 ods. 2 písm. d/, § 44 ods. 2 Exekučného poriadku a dospel k záveru, že navrhovateľ nepreukázal splnenie zákonných predpokladov zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Dospel k záveru, že navrhovateľ nepreukázal existenciu majetkovej škody. Pokiaľ sa navrhovateľ domáhal náhrady majetkovej škody predstavujúcej náhradu účelne vynaložených nákladov spojených s jeho činnosťou uskutočňovanou vo veci správy a vymáhania pohľadávky, mal za to, že aj v prípade, že by existovala možnosť vzniku škody, je možné uhradiť iba skutočnú škodu a ušlý zisk, ktorých vznik je povinný navrhovateľ preukázať. Tento na preukázanie svojich tvrdení v tomto konaní označil ako dôkaz znalecký posudok č. X/XXXX vypracovaný dňa 17.01.2014 Znaleckým ústavom B. univerzity v Bratislave vo veci stanovenia výšky majetkovej škody spoločnosti POHOTOVOSTĽ s.r.o. Dospel však k záveru, že tento listinný dôkaz nepreukazuje vznik ani výšku skutočnej majetkovej škody v prejednávanej veci vedenej pod sp.zn. 15C/191/2014, ale vyčísluje iba náklady všeobecne - paušálne za pracovné výkony zamestnancov, udržiavanie a správu informačného systému a za administratívne spracovanie textov urgencií adresovaných okresným súdom Slovenskej republiky v exekučných veciach, na publikačné výdaje spojené s vyhotovením urgencií adresovaných okresným súdom Slovenskej republiky v exekučných veciach, na poštovné a telekomunikačné výdaje spojené s urgovaním a kontrolou stavu konania na okresných súdoch Slovenskej republiky v exekučných veciach. Mal za to, že takéto vyčíslené náklady nie sú skutočnou škodou, ktorú bol navrhovateľ povinný v tomto konaní preukázať, nakoľko sa jedná iba o všeobecne vyčíslené náklady a nie o náklady, ktoré boli skutočne, preukázateľne a priamo vynaložené navrhovateľom v tomto ako aj v každom konkrétnom prípade. Dôkazné bremeno preukázať vznik a výšku skutočnej škody v každom konkrétnom prípade zaťažovalo navrhovateľa, preto znalecký posudok č. X/XXXX vypracovaný dňa 17.01.2014 Znaleckým ústavom B. univerzity v Bratislave, v ktorom sú všeobecne paušálne vyčíslené náklady pri každej žalobe NP (nevydanie poverenia v zákonom stanovenej lehote), nie je dôkazom preukazujúcim vznik a ani výšku škody v tomto konkrétnom prípade. Uzavrel, že navrhovateľ na preukázanie vzniku ani výšky škody dôkazné bremeno neunesol. Vo vzťahu k uplatnenému nároku na náhradu nemajetkovej ujmy konštatoval, že nedodržanie zákonnej lehoty automaticky nezakladá nárok na náhradu nemajetkovej ujmy, ale treba prihliadať na okolnosti prípadu, na dopad nesprávneho postupu súdu a následkov, pričom konanie o náhradu škody je konaním súdnym, keď dôkazné bremeno znáša navrhovateľ. Konštatoval, že navrhovateľ ničím nepreukázal svoje tvrdenie, že nezákonným zásahom vyvolaná situácia ovplyvnila jeho ďalšie podnikateľské postupy aktivity, spôsobila neistotu v plánovaní ďalších rozhodnutí, ktoré mohol prijať a spôsobila u členov riadiacich orgánov, ako aj u jej majiteľov pocity frustrácie, úzkosti, nespravodlivosti, neistoty a nedôvery v právo a rovnosť v spoločnosti. Vyjadril názor, že v danej veci by bolo neprímerané a neúčelné, aby bola navrhovateľovi, ktorý v spotrebiteľskej zmluve použil zmluvnú podmienku odporujúcu dobrým mravom, priznaná nemajetková ujma v peniazoch. Mal za to, že nedodržanie zákonnej lehoty na vydanie poverenia v danej veci nemohlo spôsobiť neistotu alebo vznik akejkoľvek škody či nemajetkovej ujmy, pretože za 125 dní nemohlo dôjsť k tak závažnej ujme, ako uviedol navrhovateľ. Vzhľadom na dĺžku času, ktorá ubešla od uplynutia 15-dňovej lehoty na rozhodnutie o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie do rozhodnutia súdu a na ostatné okolnosti daného prípadu, uzavrel, že konštatovanie porušenia práva navrhovateľa je dostatočným zadosťučinením pre navrhovateľa. Mal za to, že navrhovateľ nepreukázal ani splnenie tretieho predpokladu zodpovednosti štátu za škodu, keď nepreukázal existenciu priamej príčinnej súvislosti medzi nesprávnym úradným postupom a uplatňovanou majetkovou a nemajetkovou škodou; nepreukázal totiž, že by mu tvrdené náklady nevznikli aj tak, teda že by v prípade dodržania zákonnej lehoty na vydanie poverenia na vykonanie exekúcie došlo priamo úmerne k skoršiemu vymoženiu pohľadávky a skoršiemu skončeniu exekučného konania. Výrok o zamietnutí návrhu na prerušenie konania až do právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu SR o ústavnej sťažnosti pre porušenie práva navrhovateľa na zákonného sudcu a na nestranný súd s poukazom na § 109 ods. 1, písm. b/, ods. 2 písm. c/ O.s.p. odôvodnil tým, že sťažnosť navrhovateľa proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave zo dňa 17.10.2012 č.k. 4NcC/60/2012-22 bola uznesením Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 02.7.2013 č. k. III. ÚS 295/2013-12 odmietnutá pre nedostatok právomoci Ústavného súdu Slovenskej republiky na jej prerokovanie a rozhodnutie a neprebíha žiadne konanie, v ktorom by sa riešila otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie súdu v tomto konaní. Navyše zhodný návrh navrhovateľa na prerušenie konania z 31.10.2013 bol zamietnutý uznesením zo dňa 08.11.2013 č.k. 15C/191/2012-98, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 27.6.2014 v spojení s uznesením Krajského súdu v Bratislave zo dňa 20.5.2014 č.k. 14Co/714/2013-124. O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p. a úspešnému odporcovi ich náhradu nepriznal, nakoľko mu v konaní žiadne trovy nevznikli.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie navrhovateľ domáhajúc sa jeho zrušenia a vrátenia veci súdu prvého stupňa na ďalšie konanie dôvodiac tým, že v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1 O.s.p., účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom (§ 205 ods. 2 písm. a/ O.s.p. v spojení s ust. § 221 ods. 1 písm. f/ O.s.p.), v konaní rozhodoval vylúčený sudca (§ 205 ods. 2 písm. a/ v spojení s ust. § 221 ods. 1 písm. g/ O.s.p.), súd prvého stupňa vec nesprávne právne posúdil tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav (§ 205 ods. 2 písm. a/ v spojení s ust. § 221 ods. 1 písm. h/ O.s.p.), súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam a doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené a rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho posúdenia veci. Namietal, že v dôsledku procesného postupu prvostupňového súdu došlo k porušeniu zásady kontradiktórnosti a porušeniu jeho práva na súdnu ochranu a súd prvého stupňa mu odňal možnosť konať pred súdom, keď ignoroval jeho žiadosť o zrušenie (odročenie) pojednávania napriek tomu, že trval na svojej osobnej účasti (resp. právneho zástupcu) na pojednávaní vedenom nestranným sudcom na nestrannom súde, v dôsledku čoho nemal možnosť vyjadriť sa k tvrdeniam odporcu, z ktorých prvostupňový súd pri svojom rozhodovaní vo veci samej vychádzal a ani k dôkazom, ktoré vykonal a na ktorých založil svoje rozhodnutie. Zároveň namietal i porušenie jeho práva na zákonného sudcu, keď súd prvého stupňa vo veci konal a rozhodol napriek tomu, že už v návrhu na začatie konania ho upovedomil o skutočnostiach nasvedčujúcich tomu, že sudcu, ktorému bola vec pridelená na prejednanie a rozhodnutie, je potrebné z konania vylúčiť, pričom na uvedenom nič nemení ani to, že krajský súd v uvedených skutočnostiach dôvody na vylúčenie sudcu nevzhladol. Poukázal na to, že súd prvého stupňa v súvislosti s majetkovou ujmom ignoroval všetky jeho tvrdenia o majetkovej škode, ktorá vznikla z titulu udržiavania a správy informačného systému a titulu výdajov a že napadnutý rozsudok je v tomto smere nepreskúmateľný. Nesúhlasil ani s tvrdením, že náklady na správu pohľadávky počas nečinnosti súdu zapríčinil dlžník (povinný), keď právnym titulom je v danej veci nesprávny úradný postup exekučného súdu a za ten dlžník nemôže niesť zodpovednosť. Vytýkal súdu prvého stupňa, že v odôvodnení rozhodnutia vôbec nevysvetlil, prečo nekonštatoval, že došlo k porušeniu jeho práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov zaručeného článkom 48 ods. 2 Ústavy SR, ako aj práva na prejednanie veci v primeranej lehote zaručeného článkom 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv, základných slobôd a práva na rozhodnutie v zákonom stanovenom čase. Nesúhlasil so záverom prvostupňového súdu, že v konaní nepreukázal vznik škody, keďže výšku škody, ktorú presne špecifikoval na základe účtovnej agendy, ktorú vzhľadom na ochranu osobných údajov, obchodného tajomstva a dôverných informácií, nebolo možné korešpondenčne predložiť, mienil na pojednávaní preukázať aj predložením znaleckého posudku, ktorého vypracovanie by zabezpečil, avšak prvostupňový súd dokazovanie neprípustne skrátil iba na dôkazy vykonávané ex offa, nepoučil ho podľa ust. § 120 ods. 4 O.s.p. a neoznámil mu, že vo veci mieni rozhodnúť. Namietal, že rozhodnutie súdu prvého stupňa je vnútorne rozporné, keď napriek tomu, že zistil porušenie práva, nekonštatoval ho a na tejto chybe postavil svoje rozhodnutie o nepriznaní nemajetkovej ujmy; rozhodnutie založené na skutkovej a právnej chybe súdu nie je v právnom štáte udržateľné. Vytýkal súdu prvého stupňa, že v súvislosti s majetkovou ujmom analyzoval okolnosti, ktoré s vecou vôbec nesúvisia a tieto okolnosti vydával za odôvodnenie svojho rozhodnutia, s ktorým odôvodnením nemožno súhlasiť. Zdôraznil, že všetky problémy, ktoré boli v jeho právnej sfére vyvolané nerešpektovaním zákonnej lehoty zo strany exekučného súdu a ktoré jasne a zrozumiteľne opísal v podanom návrhu, svedčia o potrebe nastoliť spravodlivosť poskytnutím finančnej satisfakcie za porušenie práva. Vo vzťahu k výroku o zamietnutí návrhu na prerušenie konania namietal, že konečné meritórne rozhodnutie vo veci súdom (vylúčeným sudcom) neprichádzalo do úvahy z dôvodu, že súd v rovnakom rozhodnutí rozhodol aj o zamietnutí návrhu na prerušenie konania proti ktorému pripustil odvolanie; týmto postupom predbehol vydaním meritórneho rozhodnutia účinky právoplatného rozhodnutia o prerušení konania z dôvodu rozhodovania o otázke nestrannosti sudcu, ktorým porušil jeho práva na súdnu ochranu a možnosť konať pred súdom, a preto je jeho meritórne rozhodnutie predčasné. Argumentoval tiež tým, že v konaní predložil ako dôkaz o vzniku škody znalecký posudok číslo 1/2014, ktorým bolo jednoznačne preukázané, že nesprávny úradný postup mal na neho negatívny dopad a objektívne spôsobil zníženie jeho majetku, a to v posudku určenej výške; v tejto súvislosti vytýkal súdu prvého stupňa, že nevykonal dostatočné dokazovanie oboznámením sa s predloženým znaleckým posudkom, z ktorého vyplýva, ktoré konkrétne náklady ním boli vynaložené v súvislosti so správou a vedením pohľadávky a jeho súčasťou sú prílohy, ktoré v príčinnej súvislosti s omeškaním exekučného súdu predstavujú

podrobný prehľad o vynaložených mzdových nákladoch, nákladoch na tlač, na úpravu informačného systému, na poštovné a na telekomunikačné služby.

Odporca sa k odvolaniu navrhovateľa písomne nevyjadril.

Odvolací súd preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa v medziach dôvodov podaného odvolania, ktorými je viazaný, vrátane konania, ktoré mu predchádzalo (§ 212 ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 214 ods. 2 O.s.p. v spojení s § 156 ods. 3 O.s.p.), a dospel k záveru, že odvolanie navrhovateľa nie je dôvodné.

V preskúmvanej veci postupoval súd prvého stupňa dôsledne podľa § 109 ods. 1 písm. b/, ods. 2 písm. c/ O.s.p. skúmajúc, či sú splnené zákonné predpoklady pre prerušenie konania, pričom dospel k správneému záveru, že návrh navrhovateľa na prerušenie konania nie je dôvodný, keď podanie ústavnej sťažnosti nie je zákonnou prekážkou v konaní, nakoľko posúdenie porušenia práva navrhovateľa na zákonného sudcu a nestranný súd, na základe ním podanej ústavnej sťažnosti, nie je takou otázkou, vyriešenie ktorej bude mať vplyv na rozhodnutie vo veci samej. Vzhľadom na to, že od posúdenia ústavnej sťažnosti nezávisí rozhodnutie v merite danej veci, nemôže byť dôvodom na prerušenie konania ani tá skutočnosť, že otázku porušenia práva navrhovateľa na nestranný súd nie je vec prejednávajúci súd oprávnený v tomto konaní riešiť. Za stavu, keď bola otázka zákonného sudcu v predmetnej veci právoplatne vyriešená rozhodnutím nadriadeného súdu, ktorým je súd prvého stupňa viazaný, o navrhovateľom podanej ústavnej sťažnosti už bolo rozhodnuté Ústavným súdom SR tak, že bola pre nedostatok právomoci odmietnutá, a rovnaký návrh navrhovateľa na prerušenie konania bol v danej veci už právoplatne zamietnutý, neboli dané ani dôvody na prerušenie konania.

V posudzovanej veci vykonal súd prvého stupňa pre účely rozhodnutia vo veci samej všetko dokazovanie potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností dôležitých pre posúdenie dôvodnosti návrhu navrhovateľa, ktorým sa domáhal zaplataenia náhrady škody a nemajetkovej ujmy podľa zákona č. 514/2003 Z.z., ako aj na posúdenie opodstatnenosti tvrdení, ktoré uvádzal odporca na svoju obranu (§ 120 ods. 1, 4 O.s.p.), zhodnotením výsledkov vykonaného dokazovania v súlade s § 132 O.s.p. dospel k správneým skutkovým záverom, a na ich základe následne vyvodil aj správny právny záver, že v danej veci neboli naplnené zákonné podmienky vzniku zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú navrhovateľovi nesprávnym úradným postupom orgánu štátu, pričom na vec aplikoval zodpovedajúce ustanovenia zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci (4 ods. 1 písm. a/ bod 1., § 9 ods. 1, 2, § 17 ods. 1,2,3, § 19 ods. 1, 2, 3, § 27 ods. 1) v spojení § 41 ods. 2 písm. d/, § 44 ods. 2 Exekučného poriadku, ktoré aj správne vyložil v súlade s ustálenou súdnou a výkladovou praxou a svoje úvahy, pre ktoré návrhu navrhovateľa nevyhovelo a neprihliadol tak na jeho námietky proti postupu Okresného súdu Bratislava II v exekučnej veci sp.zn. 57Er 568/2011, aj dostatočne v súlade s § 157 ods. 2 O.s.p. odôvodnil, pričom sa vysporiadal so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami podstatnými pre právne posúdenie veci, ako aj so všetkými relevantnými argumentmi sporových strán a dôsledne posúdil opodstatnenosť všetkých právne a skutkovo relevantných námietok účastníkov súvisiacich s predmetom konania, a preto možno odôvodnenie jeho rozhodnutia považovať za presvedčivé. Obsah odvolania navrhovateľa nie je spôsobilý spochybniť správnosť záverov súdu prvého stupňa z hľadiska ním uvádzaných tvrdení v podanom odvolaní a uplatňovaných odvolacích dôvodov, keď ani v odvolacom konaní neboli zistené také nové rozhodujúce skutočnosti alebo dôkazy, ktoré by mali za následok zmenu skutkového stavu alebo by spochybňovali správnosť právnych záverov, na ktorých súd prvého stupňa založil svoje rozhodnutie vo veci samej. V odvolacom konaní tiež nevyšlo najavo, že by konanie, ktoré predchádzalo vydaniu napadnutého rozhodnutia, trpelo takou vadou, ktorá by mala za následok vecnú nesprávnosť rozhodnutia (§ 212 ods. 3 O.s.p.).

Súd prvého stupňa postupoval správne, keď v danej veci zisťoval základné predpoklady vzniku objektívnej zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú exekučným súdom v občianskom (exekučnom) súdnom konaní v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z., podľa ktorého musia byť súčasne splnené tri podmienky, a to: 1/ existencia škody ako majetkovej ujmy vyjadriteľnej v peniazoch, resp. nemajetkovej ujmy vzniknutej na osobnostných právach poškodeného, 2/ nezákonné rozhodnutie alebo nesprávny úradný postup orgánu štátu a 3/ príčinná súvislosť medzi škodou (nemajetkovou ujmov) a nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom.

V preskúmvanej veci je správny záver súdu prvého stupňa, že navrhovateľ v konaní nepreukázal vznik škody a nemajetkovej ujmy, keď nepredložil žiadne relevantné dôkazy preukazujúce vznik skutočnej škody a samotný paušálny výpočet všeobecných nákladov v znaleckom posudku č. X/XXXX nepostačuje na riadne a náležité preukázanie vzniku skutočnej škody vo vzťahu ku konkrétnym okolnostiam danej veci; tak ako to správne konštatoval i súd prvého stupňa.

Odvolačný súd sa rovnako stotožnil so záverom prvostupňového súdu, že navrhovateľ v konaní nepreukázal splnenie predpokladov pre priznanie požadovanej náhrady nemajetkovej ujmy, keď nepreukázal žiadne konkrétne okolnosti, resp. následky nesprávneho úradného postupu exekučného súdu, ktoré by jej priznanie umožňovali, resp. odôvodňovali.

Námietku navrhovateľa, že mu súd prvého stupňa odňal možnosť konať pred súdom tým, že vec prejednal a vo veci rozhodol na pojednávaní dňa 03.10.2014 v jeho neprítomnosti, odvolací súd považuje za nedôvodnú a účelovú, keďže navrhovateľ, resp. jeho právny zástupca, bol na toto pojednávanie riadne predvolaný, pojednávania sa nezúčastnil a ani nepožiadal z dôležitého dôvodu o jeho odročenie; neodôvodnený návrh navrhovateľa na prerušenie konania v súvislosti s podaním ústavnej sťažnosti na porušenie zásady nestrannosti súdu a sudcu totiž nemožno považovať za dôležitý dôvod na odročenie pojednávania. Za danej procesnej situácie nemožno súdu prvého stupňa vytýkať porušenie § 101 ods. 2 O.s.p. Prejednanie a rozhodnutie veci v neprítomnosti navrhovateľa, resp. jeho právneho zástupcu, nemal v danom konaní za následok odňatie mu možnosti konať pred súdom. Súd prvého stupňa vytvoril navrhovateľovi, resp. jeho právnomu zástupcovi, procesnú možnosť zúčastniť sa na pojednávaní a na ňom realizovať procesné právo účastníka konania na prerokovanie veci v jeho prítomnosti (vyjadriť sa k veci, k výsledkom dokazovania a k vykonaným dôkazom), táto procesná možnosť nebola navrhovateľom využitá. Rovnako nedôvodná je odvolacia námietka navrhovateľa, že vo veci rozhodoval vylúčený sudca, keď o jeho námietke zaujatosti v preskúmvanej veci; uplatnenej v podanom návrhu na začatie konania; už bolo právoplatne rozhodnuté nadriadeným súdom.

Pokiaľ súd prvého stupňa rozhodol o (nedôvodne podanom) návrhu navrhovateľa na prerušenie konania súčasne s rozhodnutím vo veci samej; teda meritórne rozhodol bez vyčkania právoplatného vyriešenia otázky prerušenia konania; nejde o vadu konania, ktorá by mala za následok vecnú nesprávnosť rozhodnutia (§ 212 ods. 3 O.s.p.) a takýmto postupom nebola ani navrhovateľovi znemožnená realizácia jeho procesného práva podať proti rozhodnutiu o zamietnutí návrhu na prerušenie konania riadny opravný prostriedok.

So zreteľom na uvedené možno uzavrieť, že súd prvého stupňa správne posúdil a uplatnil zodpovednosť účastníkov konania za splnenie procesnej povinnosti preukázať svoje tvrdenia, jeho záver založený na konštatovaní o neunesení dôkazného bremena navrhovateľom vo vzťahu k preukázaniu ním tvrdenej majetkovej škody a uplatňovanej výške nemajetkovej ujmy, ktorý má oporu vo výsledkoch vykonaného dokazovania, je v súlade s platnou právnou úpravou a postup súdu prvého stupňa, na základe ktorého k tomuto záveru dospel, zodpovedá kontradiktórnosti sporového konania, v rámci ktorého bolo navrhovateľovi umožnené realizáciou jeho procesných práv navrhovať dôkazy na preukázanie jeho tvrdení a nadväzne na uvedenú zásadu konajúci súd zákonným spôsobom vyhodnotil procesnú aktivitu účastníkov konania vo vzťahu k meritu veci.

Navrhovateľ sa svojou neúčastou na súdnom pojednávaní, na ktorom mu bola vytvorená procesná možnosť, aby sa zúčastnil vykonávania dokazovania, navrhoval jeho doplnenie, resp. sa vyjadril k vykonanému dokazovaniu, svojho procesného práva v tomto smere vzdal, resp. si možnosť jeho realizácie sám svojou nečinnosťou zmaril, a preto sa nedôvodne dovoľáva odňatia mu možnosti konať pred súdom v súvislosti s porušením zásady kontradiktórnosti súdneho procesu.

Súdu prvého stupňa teda nemožno vytknúť žiadne procesné pochybenie a ani pochybenie pri skutkovom a právnom posúdení nároku navrhovateľa na náhradu škody a nemajetkovej ujmy, ktorá mu mala vzniknúť nesprávnym úradným postupom exekučného súdu v konaní vedenom na Okresnom súde Bratislava II pod sp.zn. 57Er 568/2011, pričom ani v odvolaní navrhovateľ neuviedol žiadne nové skutočnosti, ktoré by odôvodňovali odlišné právne posúdenie tejto otázky odvolacím súdom.

Pokiaľ navrhovateľ namietal nepreskúmateľnosť rozsudku súdu prvého stupňa, poukazuje odvolací súd na to, že odôvodnenie napadnutého rozsudku obsahuje relevantné a podstatné dôvody, pre ktoré súd

prvého stupňa návrh navrhovateľa zamietol, a v rozsahu dostatočne potrebnom, aby proti týmto záverom súdu prvého stupňa mohol navrhovateľ náležite skutkovo, a najmä právne argumentovať, a preto v tejto súvislosti bolo zachované základné právo navrhovateľa na spravodlivý súdny proces a nebola mu ani odňatá možnosť konať pred súdom; napadnutý rozsudok nebol nepreskúmateľný do tej miery, že by ho nebolo možné v odvolacom konaní preskúmať z hľadiska správnosti zaujatých právnych záverov.

Nad rámec uvedeného odvolací súd považuje za potrebné poznamenať, že súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú (podľa názoru súdu) pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzal do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (uznesenie Ústavného súdu SR sp.zn. IV. ÚS 115/03).

Odvolací súd tak nepovažoval námietky navrhovateľa uvádzané v odvolaní za dôvodné a za stavu, keď súd prvého stupňa na základe dostatočne zisteného skutkového stavu a riadne vykonaných dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam a správne vec posúdil aj po právnej stránke, navrhovateľom uplatnené odvolacie dôvody nemohli obstáť.

Z uvedených dôvodov odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa v celom rozsahu, vrátane súvisiaceho, odvolacími dôvodmi osobitne nenapadnutého, výroku o náhrade trov konania, ako vecne správny potvrdil (§ 219 ods. 1 O.s.p.).

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 142 ods. 1 O.s.p., a úspešnému odporcovi nepriznal náhradu trov odvolacieho konania, nakoľko nepodal v odvolacom konaní návrh na rozhodnutie o povinnosti nahradiť mu trovy odvolacieho konania podľa § 151 ods. 1 vety prvej O.s.p.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.